

LA INESPERADA

FESTIVAL DE CINE

Festival La Inesperada. II edició.

Índex del dossier:

La Inesperada. Presentació - pàg. 2

Secció Cuadecuc - pàg. 3

Secció Atòmica - pàg. 4

Secció Supernova - pàg. 6

Master class - pàg. 8

Secció EXIT - pàg. 9

Qui som - pàg. 18

LA INESPERADA. PRESENTACIÓ

La Inesperada és un **festival de cinema** focalitzat en la **no ficció**. Som uns apassionats del llenguatge cinematogràfic que es relaciona amb la realitat entenent aquestes pràctiques com un ampli territori on tenen cabuda des del cinema fins a les arts visuals. A *La Inesperada* creiem en la no ficció com un espai de creació lliure i genuïna, autoral i contemporània.

El festival celebrarà la seva **segona edició** del **24 al 27 de febrer** de 2022 a **Barcelona**, amb projeccions que s'allargaran fins a principis de març. Durant quatre dies exhibirem títols nous i inèdits a Catalunya, d'autors locals i internacionals. Per un costat, reivindicuem artistes locals que, tot i que sovint tenen un bon prestigi arreu, els manca visibilitat a casa seva. I, per l'altre, considerem necessari donar visibilitat a unes corrents cinematogràfiques internacionals que tenen una presència escassa en el circuit local d'exhibició. El festival, alhora, recupera títols d'altres èpoques, obres essencials per la història del cinema i també per comprendre el present.

Com a gran novetat d'aquesta edició, comptem amb l'activitat **EXIT**, per a **projectes de producció catalana** en procés de desenvolupament. Una jornada amb cineastes i professionals per veure futures obres en procés de creació, compartir-les i debatre-les. Enguany també durem a terme activitats paral·leles, com una *master class* i taules rodones. El festival està dirigit per la cineasta Núria Giménez Lorang i el programador Miquel Martí Freixas i compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya - Departament de Cultura, l'Ajuntament de Barcelona - ICUB, la Filmoteca de Catalunya, l'Ambaixada del Canadà, Casa Amèrica Catalunya, SGAE Catalunya i Acció Cultural Espanyola. Així com amb la col·laboració del festival Play-Doc Tui, del cinema Zumzeig i de Blogs&Docs.

Núria Giménez Lorang i Miquel Martí Freixas

www.lainesperada.cat

PROGRAMACIÓ LA INESPERADA 2022

SECCIÓ CUADECUC

D'OMBRES

Director: Joan Tisminetzky. **País:** Espanya. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 60'.
Estrena a Catalunya. Amb la presència del director.

Sinopsi: Tomàs Pladevall (Sabadell, 1946) és un director de fotografia antològic, mestre entre mestres, reverenciat per la seva excelsa professionalitat. Joan Tisminetzky, director de fotografia de l'era digital, s'apropa a ell per fer-li un retrat des de la fascinació que li han provocat alguns dels seus treballs, com *Tren de sombras* (José Luis Guerin, 1997). El perfil més íntim del protagonista es va fent present entre converses, records i la seva passió infinita per la llum. L'ocàs, ja al davant, no interromp la seva màgia juganera per observar i capturar la llum una i una altra vegada, com si cada dia fos el primer en que obrim els ulls.

Festivals: Premi Millor Director de Llargmetratge Espanyol FICX Gijón.

TERRA REMOGUDA

Direcció: Guillermo Carreras-Candi, Kumjana Novakova. **País:** Bòsnia Hercegovina, Macedònia del Nord, Espanya. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 72'.

Estrena a Catalunya. Amb la presència del directors.

Sinopsi: Srebrenica és un nom conegut mundialment, associat al dolor i a la matança comesa a la Guerra de Bòsnia (1992 - 1995). La cineasta macedònia Kumjana Novakova i el cineasta català Guillermo Carreras-Candi passen anys observant i impregnant-se de les capes de complexitat d'aquest lloc silenciós, on el passat viu arreu, en les persones, el paisatge i els fets quotidians. Des del vintè aniversari del genocidi i els enterraments massius fins a arxius i pensaments que corglacen la realitat present, *Terra remoguda* evoca un mirall dels crims comesos en un lloc concret, ahora reflectits en tota la humanitat.

Festivals: Sarajevo Film Festival, Play-Doc Tui, FICX Gijón.

SECCIÓ ATÒMICA

WINTERREISE

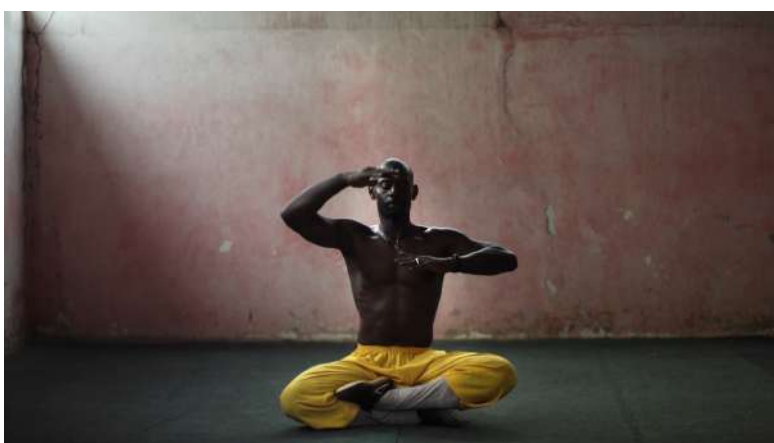
Directora: Inés García. **País:** Espanya. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 76'.

Estrena a Catalunya. Amb amb la presència de la directora. **Sessió recital:** la projecció del dijous 24/2 constarà de música en directe amb Oriol Mallart, baríton, i Carmen Santamaria, pianista.

Sinopsi: L'artista i cineasta Inés García (Bilbao, 1983) revisita el *Winterreise* (Viatge d'Hivern) de Franz Schubert, compositor fundacional del Romanticisme. Aquestes cançons per piano i veu, escrites al final de la seva vida i basades en 24 poemes de Wilhelm Müller, narren el deambular d'un caminant ferit d'amor per un paisatge nevat. Amb una càmera de 16mm, l'artista aprofundeix en el difícil art de traslladar la música, i els seus estats d'ànim, en imatges, component-ne una versió tan poètica com colpidora.

Festivals: DocumentaMadrid.

JUSTE UN MOUVEMENT

Director: Vincent Meessen. **País:** Bèlgica, França. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 108'

Estrena a Espanya

Sinopsi: Extraordinari retrat d'Omar Blondin Diop, militant i intel·lectual senegalès, i actor de J.L. Godard a *La Chinoise* (1967), mort en una presó del seu país en estranyes circumstàncies amb només 27 anys. L'artista i cineasta Vincent Meessen construeix una bellíssima pel·lícula de jocs entre film i metafilm, documental i ficció, política i cinema, una narració de diferents estrats on emergeix la vida de l'Omar, relatada col·lectivament pels seus familiars, recuperadors d'aquesta memòria oblidada.

Festivals: Berlinale, DocLisboa, Ann Arbor, CPH:Dox, Hot Docs Toronto, FID Marseille, TBK Dakar, New York Film Festival, Viennale, TFF Torino, Pravo Ljudski Sarajevo, RID Montréal, entre d'altres.

BIG IN CHINA. GEORGES AND THE VISION MACHINES

Director: Dominic Gagnon. **País:** Canadà. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 74'
Estrena a Catalunya. Amb la presència del director que oferirà la *master class* "Cinema connectat".

Sinopsi: En Georges, un home francès que viu a Xina, comparteix vídeos a internet per explicar les seves experiències en un territori on ha arrelat, però que no deixa de ser-li estrany. L'autofilmació de l'autor, obsessiva, singular i cridanera, anirà descobrint els límits *orwellians* de la societat. Dominic Gagnon és un artista multidisciplinari quebequès. Pioner en el cinema d'apropiació de les xarxes socials (*RIP in pieces America*, 2009), n'ha desenvolupat tota una filmografia que actualment consta de set llargmetratges.

Festivals: Play-Doc Tui, Festival dei Popoli Firenze.

THE NIGHT OF KNOWING NOTHING

Directora: Payal Kapadia. **País:** Índia, França. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 96'
Estrena a Catalunya

Sinopsi: El primer llargmetratge de la jove cineasta Payal Kapadia és una hipnòtica història d'amor que flueix a través d'unes misterioses cartes que l'estudiant L va escriure a l'estudiant K. Ambdós residents a l'Institut del Cinema i la Televisió del país, pateixen una situació enrevessada per la diferència de castes i el pes de les tradicions. Mentre brollen les paraules, creixen unes impressionants protestes estudiantils enfront un sistema corrupte, injust i repressiu. Un relat híbrid ple de somnis, passió i revolta, un extraordinari assaig on ressonen, entre d'altres, Marker i Pasolini. Una memorable petjada sobre l'Índia contemporània.

Premis: Oeil d'or Cannes 2021, Amplify Voices Toronto IFF, Millor Pel·lícula Festival de Mar del Plata, Premi Especial del Jurat RID Montréal, entre d'altres. **Festivals:** FID Marseille, New York Film Festival, Viennale, Ji.Hlava, Sevilla, Zinebi, Lanzarote, IDFA, Lussas, Entrevues Belfort, entre desenes d'altres.

SECCIÓ SUPERNOVA**SESSIÓ LUIS OSPINA**

Sessió de curtmetratges entorn al cineasta colombià **Luis Ospina** (1949 - 2019), referent del cinema documental i figura central de l'anomenat "Grupo de Cali" o "Caliwood", un moviment cultural que desenvolupà, durant els convulsos anys 70 i 80, un rellevant llegat cinematogràfic a Amèrica Llatina. Ospina, autor de curtmetratges històrics com *Agarrando pueblo*, indagador del cine verité, del fals documental, de la crítica social i de l'humor, va ser un cineasta lliure que va viure al marge de tota corrent canònica, tan cinematogràfica com política. La seva principal militància i inspiració per comprendre el món va ser la seva ciutat natal, Cali.

Col·loqui sobre Luis Ospina. La sessió del dissabte 26/2 anirà acompanyada d'un col·loqui posterior a la projecció. Versarà sobre Luis Ospina i el seu llegat cultural i cinematogràfic. Tindrà una durada d'una hora. Anirà a càrrec de la investigadora, docent i programadora **Maria Luna** i el realitzador, productor i docent **Jorge Caballero**.

PEL·LÍCULES DE LA SESSIÓ:

¡OIGA, VEA!

Director: Carlos Mayolo, Luis Ospina. **País:** Colòmbia. **Any de producció:** 1971. **Duració:** 26'

Sinopsi: Retrat de la ciutat de Cali i els seus habitants durant la celebració dels Jocs Panamericans de 1971, font de contrastos entre el cost de l'esdeveniment i la modesta quotidianitat local. El curtmetratge observa i pregunta, captura l'alè vital des dels barris perifèrics fins als estadis, des del control social fins a l'alegria popular.

AGARRANDO PUEBLO (LOS VAMPIROS DE LA MISERIA)

Foto del rodatge. Eduardo Carvajal ®

Director: Carlos Mayolo, Luis Ospina. **País:** Colòmbia **Any de producció:** 1978. **Duració:** 27'

Sinopsi: Una pel·lícula cabdal per a la història del documental. Uns cineastes volten per Cali per retratar la intransformable pobresa de la ciutat i dels seus habitants. Amb arrels en el *ciné-verité* (i en el "cinementiré"), d'aquest curtmetratge va néixer el terme 'pornomisèria', concepte, encara avui, en plena vigència.

SÍNDROME DE LOS QUIETOS

Director: Elías Siminiani. **País:** Colòmbia, Espanya. **Any de producció:** 2021. **Duració:** 30'

Sinopsi: Assaig, relat multimèdia, pel·lícula del futur i també del passat, *Síndrome de los quietos* parteix de complicitats cinematogràfiques amb el cineasta Luis Ospina. L'aproximació al seu llegat obre un marc per entendre Colòmbia i la seva història, sumant opinions de candidats a la presidència i d'escriptors, tot procurant esbrinar un misteriós Síndrome de la Quietud en un país que és força mogut.

MASTER CLASS

DOMINIC GAGNON. CINEMA CONNECTAT

Dominic Gagnon és un artista multidisciplinar quebequès pioner en el cinema d'apropiació de les xarxes socials. Ha desenvolupat tota una filmografia especialitzada en aquesta branca de creació que actualment consta de set llargmetratges amb títols com *RIP in pieces America*, *Hoax_Canular* o *of the North*. Per primera vegada invitat a Barcelona, efectuarà una *master class* titulada *Cinema connectat* per exposar la seva metodologia de treball i la seva visió sobre les expressions audiovisuals contemporànies.

La *master class* es durà a terme el diumenge 27/2 a les 10:30 al cinema Zumzeig i posteriorment es projectarà el seu film *Big in China. Georges and the Vision Machines*.

MASTER CLASS: CINEMA CONNECTAT

connectat (NT: de l'anglès, *wired*)

1.1

Utilitzar els ordinadors per transferir o rebre informació, especialment a través d'Internet.
"els arguments econòmics per *connectar* el negoci".

- (d'un dispositiu o xarxa) que utilitza fils o cables en lloc de tecnologia sense fils per transmetre senyals.

1.2 informal

en un estat de nerviosisme, tensió o excitació.
"No he dormit molt últimament -estic una mica *alterat*"

- sota la influència de drogues o alcohol
"endollat amb àcid, Hendrix va repassar els seus èxits del Regne Unit".

Descripció de la xerrada:

Com faig la investigació, producció i distribució de les meves pel·lícules des de 2007. Anècdotes de producció i extractes de les pel·lícules *Rip in Pieces America* (2008), *Hoax_Canular*, (2013) *of the North* (2015), *Going South* (2018) i *Space Down (work in progress)* i d'altres peces d'arxiu d'internet.

SECCIÓ EXIT

Per donar impuls, visibilitat i camins de sortida als projectes de realització de no ficció de producció catalana, el festival La Inesperada ha creat la secció EXIT per a treballs en procés de desenvolupament. En la seva primera edició ha obert una convocatòria de la qual s'han seleccionat quatre projectes:

- **Elegy of a city** de Irene Bartolomé
- **Pompeia** de Maria Castan de Manuel
- **The blue flower in the land of technology** d'Albert García-Alzórriz
- **El passat serà millor** d'Albert Kuhn

Entre els assistents, comptarem amb tres experts invitats que compartiran les seves visions sobre els projectes. Són:

- **Rafael Cueto**, programador i gestor cultural. Director de CinemAttic Productions i del Catalan Film Festival a Escòcia.
- **Margot Mecca**, productora *freelance*, treballa el desenvolupament creatiu de pel·lícules documentals i de ficció. Programadora a festivals (Festival dei popoli, MajorDocs) i investigadora.
- **Pablo Menéndez**, cap d'adquisicions i projectes de la distribuïdora Marvin&Wayne Short Films.

EXIT es celebrarà a la seu de la **SGAE Catalunya** el divendres 25/2/22 al matí.

ELEGY OF A CITY. IRENE BARTOLOMÉ

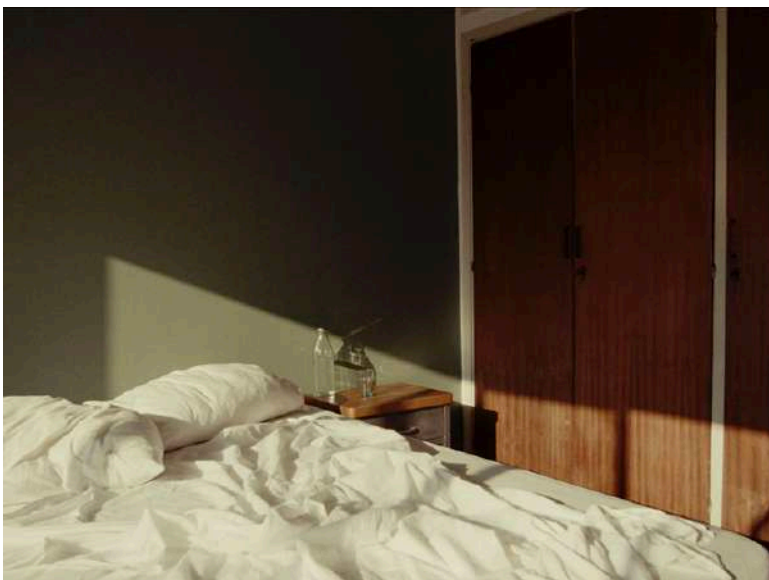
Sinopsi: *Elegy of a city (Elegia d'una ciutat)* és un retrat sensorial de la ciutat de Beirut a través dels ulls d'un personatge femení que viatja a la ciutat en temps actuals.

Ella camina, observa i escolta. Encara que mai no la veiem, som els seus ulls i orelles, i experimentem la ciutat a través d'ella.

Abans, romans, otomans, francesos, terratrèmols, guerres civils, pandèmies i crisis econòmiques van recórrer aquests mateixos carrerons. Els successius esdeveniments de violència que van tenir lloc a Beirut han estat absorbits als seus edificis. I és aquí, entre gratacels i centres comercials, que les restes del passat, les ruïnes, conviuen amb el dia a dia dels habitants.

Presat pels sons de la ciutat, el personatge rep missatges de veu de familiars i amics que ens desvetllen una tragèdia viscuda recentment. De sobte, els vidres trencats de les finestres, els forats de bala als murs o les teulades caigudes de Beirut es convertiran en reflex de ferides humanes, en les cicatrius del personatge. El paisatge arquitectònic de la ciutat encarnarà el personatge.

En essència, aquesta pel·lícula proposa una analogia entre cos i edifici per explorar la relació entre ciutats i habitants a través de la destrucció. *Elegia d'una ciutat* és una crònica de la mortalitat i la supervivència de la ciutat de Beirut.

Nota de l'autora: Aquesta pel·lícula documenta una trobada entre una persona i una ciutat utilitzant elements de ficció i no-ficció. El nostre primer objectiu és transmetre l'experiència d'un indret, la ciutat de Beirut. Alhora, explorant la correlació entre les persones i el seu entorn, la nostra intenció és reflexionar sobre com ens influencien els espais que habitem, com cohabita la presència fantasmal del passat a les ciutats i com les persones afronten la idea de continuïtat i progrés quan les ruïnes ens apunten a futures destruccions.

La idea clau en aquesta representació de Beirut és que traslладem atributs humans a un ésser inanimat. D'aquesta manera entenem els edificis com a cossos humans, criatures complexes amb memòria i cicatrius. De la mateixa manera que podem dir que un múscul té memòria, el cos, la casa, la pedra, l'arbre també tenen memòria. D'altra banda, interpretem els rastres del passat a Beirut com a cicatrius. Els forats de bala dels edificis cobren vida quan els relacionem amb cicatrius del cos. Entenem així que la història dels habitants de Beirut està materialitzat als seus edificis.

La cinematografia d'*Elegia d'una ciutat* se centra a enquadrar com les persones interactuen amb els espais, alhora que cerca rastres del passat al paisatge urbanístic. La càmera no observa els espais fent-los exòtics o inspeccionant-los, sinó que mira els habitants com a amos del lloc. Aquesta pel·lícula no pretén donar al botó de "Rec" i esperar capturar l'espai, sinó mirar a l'espai. Ni molt a prop ni gaire lluny, la càmera es col·loca i enquadra creant la percepció que en realitat és l'ull del personatge el que mira. Alhora, creiem que és important donar temps a l'espectador per mirar el fotograma i intimar-hi. En altres paraules, aquesta pel·lícula pretén explorar un cinema contemplatiu.

Sobre l'autora: Cineasta nascuda a Barcelona i actualment establerta a Beirut, Líban. Va estudiar Muntatge cinematogràfic a l'ECAM i posteriorment va realitzar el Màster en Documental de Creació de la UPF i el Màster en Estudis de Cinema i Pantalla de Goldsmiths, University of London. Treballa professionalment com a editora de vídeo i té més de deu anys d'experiència laboral en produccions de documental, ficció i publicitat. El 2014 li van concedir la beca d'ampliació d'estudis de la SGAE per cursar el Collaborative Studio Program al centre d'art documental, UnionDocs, a Nova York, on va codirigir, juntament amb l'artista visual Tessa Rex, el curtmetratge *The Williamsburg Houses* (2015) estrenat a TIDF Taiwan International Documentary Festival. Ha dirigit el curtmetratge *Lunch time* (2017) estrenat al festival Alcances de Cadis. Les seves pel·lícules són distribuïdes per CFMDC Canadian Filmmakers Distribution Centre.

POMPEIA. MARIA CASTAN DE MANUEL

Sinopsi: Una jove parella recentment casada gaudeix de la seva lluna de mel alienada de tot en un paradís mediterrani. Al seu voltant, l'atmosfera es densifica.

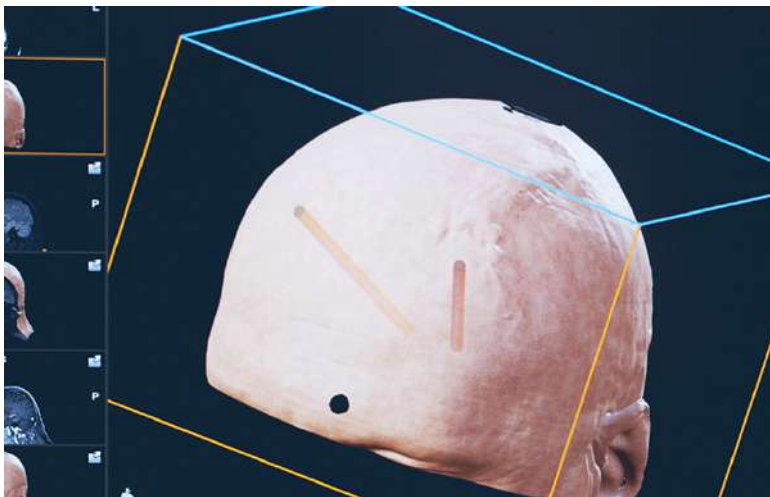
Nota de l'autora: La pel·lícula, en si mateixa, pretén evocar la bombolla romàntica de la parella, alienada de la realitat imminent, perillosa però bonica. Es proposa una aproximació experimental a unes imatges d'arxiu rodades en VHS modificant els temps d'aquestes. S'aposta per la cura visual, plàstica i cromàtica ateses les finalitats expressives que el color i la textura poden aportar. És a través d'aquest treball, i no des d'una narrativa textual, que s'intenta mostrar la imminència del canvi, així com a través del disseny sonor, que fonamenta l'estructura de la peça des d'una aproximació no realista, creant una atmosfera sonora al ritme de l'amor en temps d'alertes.

Sobre l'autora: Muntadora audiovisual formada en Teoria cinematogràfica i Muntatge a la UPF. Ha treballat per institucions com el CCCB o Matadero de Madrid i en projectes de cineastes com Albert Serra, Mercedes Álvarez o el col·lectiu Dostopos. Muntadora del curtmetratge *Ella i jo* de Jaume Claret Muxart (seleccionat a San Sebastián, Rotterdam, D'A, DocumentaMadrid, IndieLisboa) entre d'altres projectes de ficció, documental, experimentals i videoassagístics.

THE BLUE FLOWER IN THE LAND OF TECHNOLOGY. ALBERT GARCÍA-ALZÓRRIZ

Sinopsi: *The blue flower in the land of technology* és un estudi audiovisual sobre els efectes estètics i polítics de la relació entre el cos humà i la tecnologia mèdica hospitalària d'última generació, focalitzat en aquelles situacions en què es fonen allò real i allò representat.

Nota de l'autor: Com el tro després d'un llampec, el senyal neuronal del pacient ressona entre les parets del quiròfan. En una fracció de segon, a l'extrem d'un elèctrode al més profund del cervell, un estímul atura el tremolor involuntari causat per la malaltia de Parkinson. El marge d'error és mil·limètric: només una tomografia en tres dimensions podrà confirmar que la intervenció ha estat un èxit.

"La salut és la vida en el silenci dels òrgans", va escriure el cirurgià francès René Leriche en una entrada de l'Encyclopédie Française del 1936. Paradoxalment, al llarg de la història, com més ens hem acostat al silenci metafòric dels òrgans, més necessària ha estat la síntesi estètica. Actualment, aquest fet ha modificat radicalment les dinàmiques mèdiques hospitalàries, en un paradigma en què es fonen els cossos i les seves representacions.

The blue flower in the land of technology és un estudi audiovisual sobre les conseqüències estètiques i polítiques de la indeterminació entre allò real i allò representat en el context sanitari contemporani. A través d'un ritme hipnòtic, documenta les situacions límit a la relació entre el cos humà i les tecnologies mèdiques hospitalàries d'última generació. L'obra és fruit de la "Beca d'intercanvi Baden Württemberg - Catalunya" amb col·laboració del Goethe Institut, Hangar i el Kunststiftung Baden-Württemberg, i de la "Beca d'internacionalització de la Cité Internationale des Arts", en col·laboració amb la Fundació Güell i La Escocesa.

Sobre l'autor: Albert García-Alzórriz és un arquitecte i artista audiovisual de Barcelona. La seva obra s'ha exposat recentment a esdeveniments i festivals internacionals com la 58 Biennial d'Art de Venècia, el FID Marseille, el FID Buenos Aires i Documenta Madrid, així com en institucions públiques com l'IVAM (València) el museu Hong-Gah (Taipei), el museu del Louvre (París) i l'Haus der Kulturen der Welt (Berlín).

EL PASSAT SERÀ MILLOR. ALBERT KUHN

Sinopsi: Hi ha imatges que són difícils de mirar. Ja sigui per la violència que representen, perquè qüestionen creences arrelades o perquè ens repugnen. Són, també, les imatges que més ens fascinen. *El passat serà millor* gira al voltant d'una d'aquestes imatges: el pare del director apareix com un nadó innocent acollit entre els braços del seu avi, elegantment vestit amb un uniforme de les SS, a la Txèquia ocupada pels nazis. El poder hipnòtic que aquesta fotografia té sobre l'Albert l'obliga a repensar la seva història familiar.

L'arribada del seu pare a Barcelona fa 40 anys sempre ha estat rodejada de misteri, sobretot perquè durant molt de temps va tallar les relacions amb la seva família i amb el seu país d'origen. Tots els intents de l'Albert per a connectar amb un passat inaccessible topen amb un mur de silenci. El desig del director de crear una continuïtat amb la història familiar xoca frontalment amb la necessitat del seu pare de tallar amb el passat. Aquesta tensió revela la complexa relació entre allò personal i allò polític: el que està en joc és incloure o no aquesta imatge dins la narrativa familiar.

Les fotografies dels seus avis dels anys 40, els anys d'activisme a Berlín del pare durant els 60 i els vídeos dels viatges a Alemanya durant els 90 seran les imatges a través de les quals l'Albert podrà especular sobre aquest silenci. Paral·lelament, inicia l'últim viatge amb el seu pare cap a Alemanya, per a recollir els últims objectes que va deixar la seva àvia. En aquest viatge cap al país del seu pare i cap al passat, en aquesta oscil·lació entre el voler mirar i les ganes de passar pàgina, s'obrirà una possibilitat per apropar-se d'una manera nova al passat, i, per tant, al present.

Nota de l'autor: *El passat serà millor* està estretament relacionat amb la investigació artística que vaig dur a terme al Màster de Cinema de la *Netherlands Film Academy* (2017-2019). Durant dos anys vaig qüestionar la meva aproximació al cinema i a la política, el que va comportar un procés de re-conceptualització de la meva pràctica cinematogràfica. En comptes de fer pel·lícules sobre altres persones i subjectes, em vaig adonar que per desenvolupar una mirada subjectiva sobre el cinema i la política, havia de començar per la meva pròpia família. Aquesta pel·lícula és un viatge a través del temps per re-articular la relació entre allò personal i allò polític, elaborant alguns silencis familiars. Davant un passat que ens defineixi i determini la nostra identitat, aquesta pel·lícula dissenya el seu propi passat, la seva pròpia història, alliberant la possibilitat d'esdevenir algú diferent en el present.

El curtmetratge pivotarà formalment entre dos mons visuals: la recreació d'escenes que suposadament han succeït en el passat, i una edició lliure i alliberada de l'arxiu familiar. Les recreacions de ficció de certes escenes del passat i la intervenció creativa sobre l'arxiu familiar es convertiran en ponts cinematogràfics per accedir al passat, per analitzar-lo, disseccionar-lo i re-escriure'l.

El passat serà millor s'inscriu en la corrent de pel·lícules que exploren la tensió entre la Història "en majúscules" i les històries familiars i personals. A la pel·lícula *No intenso agora* (João Moreira Salles, 2017), per exemple, la revolta del maig del 68 es veu com un moment de sincronia entre voluntat personal i política. A *Une Jeunesse Allemande* (Jean-Gabriel Périot, 2015), els estudiants alemanys són representats com a membres d'una generació la subjectivitat política de la qual està determinat pels crims dels seus pares.

A través de la història del meu pare i la seva (absència de) relació amb la seva família alemanya, aquesta pel·lícula investiga com la manera en què ens relacionem amb el passat afecta el nostre present i viceversa. En un moment històric en que la imaginació política està compromesa, *El passat serà millor* és una pel·lícula que proposa re-imaginar el passat, amb la intenció d'escapar el que sembla inevitable i obrir noves possibilitats de canviar el present.

Sobre l'autor: Albert Kuhn (Barcelona, 1986) és director i productor de cinema. Actualment treballa a la productora Revolver Amsterdam (Països Baixos) com a director i productor creatiu i ha impartit tallers sobre cinema a l'especialització documental de l'ESCAC i a la facultat de polítiques de la Universitat Pompeu Fabra. Els seus projectes parteixen d'una recerca per reconciliar afectes i política. En el Màster d'Investigació Artística de la *Netherlands Film Academy*, va desenvolupar la seva recerca *Future Nostalgias*, centrada en mobilitzar una percepció del temps diferent com a eina de transformació. El curtmetratge *El passat serà millor* és la materialització d'aquesta recerca en format cinematogràfic. Com a productor ha treballat per a artistes com Jordi Colomer, Ivan Argote i Marcel·lí Antúnez. Les seves pel·lícules més reconegudes són *Abdala/Lafdal* i *3 Kosovos*.

QUI SOM

Núria Giménez Lorang va néixer a Barcelona el 1976. Va estudiar Periodisme, Relacions Internacionals i Realització de Cinema Documental. Ha viscut a Berlín, París i Londres, on ha exercit diversos tipus de treball, la majoria sense cap relació amb el cinema ni entre ells.

En l'última dècada, ha anat ampliant la seva formació en seminaris i classes magistrals de diversos cineastes, entre d'altres, Isaki Lacuesta, Andrés Duque, Virginia García de del Pino, Sergei Dvortsevoi, Patricio Guzmán, Wang Bing o Frederick Wiseman.

El seu primer curt, *Kafeneio*, va ser presentat a DocumentaMadrid 2017 i a MIDBO 2017. *My Mexican Bretzel*, el seu primer llargmetratge, va rebre els premis de Millor Pel·lícula, Millor Guió i Millor Direcció del Jurado de Cine Español al FICX '19, Premi del Públic al Festival D'A, va participar a Rotterdam, Visions du Réel, New York Film Festival, entre desenes d'altres festivals.

Miquel Martí Freixas. Programador, docent i crític cinematogràfic. Especialitzat en cinema de no ficció i cinema contemporani. La seva pràctica es centra en la construcció de públics i la creació d'esdeveniments culturals que connectin amb la ciutadania.

Programador en diversitat d'espais culturals (DocumentaMadrid, États Généraux du Documentaire Lussas, Filmoteca de Catalunya, ZINEBI, Curtocircuito de Santiago de Compostel·la, Xcèntric CCCB, entre d'altres). Membre de l'equip que crea Zumzeig Cinecooperativa per reobrir el cinema Zumzeig de Barcelona el 2016-2017, guardonat amb el Premi Ciutat de Barcelona 2018.

Docent convidat a l'ESCAC des de 2009 en la branca d'estudis de cinema documental, conferenciant convidat en diferents universitats. Com a crític, creador de la revista online Blogs&Docs (2006 - 2013), primera publicació a Espanya dedicada a l'anàlisi de cinema documental. Membre de jurat en Kinodot Sant Petersburg (2019), Festival de Màlaga (2014), RIDM Montréal (2011), Play-Doc Tui, (2009), entre d'altres.

LA INESPERADA 2022 - www.lainesperada.cat - hola@lainesperada.cat

Direcció i programació: Núria Giménez Lorang, Miquel Martí Freixas

Producció: Miquel Martí Freixas

Comunicació i recerca de públics: Albert Castillo Ortiz

Auxiliar de comunicació: Laia Campamà Mèlich

Disseny i desenvolupament web: Lulú Soto

Organitza: Bretzel & Tequila, SL

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

